

عنوان مقاله:

جایگاه پارادوکس و حسامیزی و انواع آنها در مثنوی مولانا

محل انتشار:

دو فصلنامه ادب فارسی، دوره 1، شماره 3 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

دکتر میترا گلچین - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه تهران

سمیه رشیدی - پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی ۱۳۹۰

خلاصه مقاله:

مقاله حاضر به بررسی پارادوکس و حسامیزی به عنوان دو شیوه از شیوه‌های آشنایزدایی و دو اسلوب از اسلوب‌های بیان هنری، به ویژه در ساحت زبان عارفانه مولانا در مثنوی پرداخته است. باید به این نکته مهم توجه داشت که خاستگاه این دو صورت از صورخیال که در ادب عرفانی مورد استفاده واقع میشوند، به یکی از اصول اساسی تفکر در کلام اشعری بازمیگردد. یعنی همان انکار علیت و اعتقاد به سلطه مطلق اراده خداوند بر علل طبیعی و قدرت فراگیرش در ایجاد تغییرات در همه چیز جهان هستی. علاوه بر تعریف این دو شیوه بیان، انواع پارادوکس و حسامیزی با چندین مثال از مثنوی مورد بررسی قرار گرفته‌اند. همچنین هر یک از انواع پارادوکس و حسامیزی در دو دفتر اول و دوم، با یکدیگر مقایسه شده و بسامد کاربرد هر نوع مشخص شده است.

کلمات کلیدی:

پارادوکس، حسامیزی، مثنوی، مولانا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1200103>

